ΕΤΟΣ Ϛ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 447 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀννίνου*. — *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*. — — *A. Schneegans* : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ, ἐπεισόδιον τοῦ Γαλλο-Γερμανικοῦ πολέμου, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ μεταφρασθέν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν ἀείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχήν, ἀπομεμακρυσμένην, νὰ ἐξελίσσῃ πρὸ αὐτοῦ ἕτερα, ἀρχαιότερα ἤθη καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίζῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπικροτήσωσιν οἱ ἀναγνῶσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος]

ΙΗ'

Ὅτε ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν εἰς τὸν στενὸν πόρον καὶ τὸ 29 ἐξεκίνησεν ἐπιστρέφων, ὁ Φριδερῖκος καὶ ἡ Λευκὴ ἐξηκολούθησαν τὸ πρὸ δύο ἐτῶν ἀρξάμενον καὶ διακοπὲν ὄνειρόν των.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστῇ ἡ ὥρα τῶν ἐξομολογήσεων, ἀλλ' ἦτο ὅμως ἡ τῶν ἀνακοινώσεων. Καθήμενοι ἐγγὺς ἀλλήλων, ἐκείνη κύπτουσα πρὸς αὐτόν, αὐτὸς δὲ προσηλῶν τὸ βλέμμα του εἰς τὰ ἰδικά της, ἤρχισαν ν' ἀναδιφῶσι τὰς σελίδας τῆς ἀνανεωθείσης εὐτυχίας των.

Βαθμηδὸν ἡ Λευκὴ ἐπελήφθη τῆς διηγήσεως τοῦ παρελθόντος, διότι ἡ ὀδύνη καθιστᾷ ζωηροτέραν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς εὐτυχίας. Ἡ Λευκὴ διηγήθη τὸν βίον, ὃν διήγαγε κατὰ τὰ δύο ἔτη τοῦ χωρισμοῦ των· διηγήθη πῶς κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀνηλεοῦς ἀναμνήσεως. Ὁ Φριδερῖκος δὲ ἐνεθυμήθη τὸν ἐφιάλτην του, τὴν φρικτὴν ὀπτασίαν τῆς τελετῆς, ὅτε εἶδε τὴν Λευκήν του εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου.

— Ὦ, ἐψιθύρισε, τὸ πεπρωμένον μᾶς εἶχε συνενώσει· οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ ἀπ' ἀλλήλων· ἂν ἤθελες ἀποθάνει σὺ καὶ ἐγὼ θ' ἀπέθνησκα.

Ἡ Λευκὴ ἐπανέλαβε τὴν διήγησίν της ἀναφέρουσα τὰ κυριώτατα γεγονότα. Ἐκ τοῦ πυρετοῦ εἶχε μείνει παράφρων ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ὅτε δὲ ἀνέκτησε τὸ λογικόν της, εἶχεν ἀνακτήσει καὶ τὴν ἐλευθερίαν της. Νυμφική τις παστὰς ὑπῆρξεν ἡ στρωμνὴ τῆς παραφροσύνης, βραδύτερον δ' εὑρέθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ θνήσκοντος Λεοπόλδου. Ἀπέθανεν ἄνευ πικρίας, ἀλλὰ μετὰ θλίψεως καὶ οἱ τελευταῖοι λόγοι, οὓς ἀπήγγειλε τὸν εἶχον ἐξαγνίσει.

— Λευκή, εἶπε, πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Ἀπέτισα τὸ σφάλμα μου. Δὲν ἤρμοζες νὰ γείνῃς σύζυγός μου καὶ ἐνόμιζα ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ Σὲ ἀγαπῶ καὶ ... θνήσκω. Σὺ θ' ἀγαπήσῃς... τὸν ἄλλον.

Καὶ τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τοῦ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλ' εἵμαρτο νὰ ὑποφέρῃ περισσότερα. Ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς κυρίας Πλεμὸν ὀλίγας μόνον ἡμέρας προτοῦ νὰ θρηνήσῃ τὴν ἰδίαν αὐτῆς μητέρα. Ἡ κυρία Διλλιέρ, ἡ τόσον συγκαταβατική, ἡ τόσον ἀσθενὴς ἀπέναντι τῆς θυγατρός της, ὑπῆρξεν ὅλως ἀλλοία κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου της. Αὐτὴ εἶπε πρὸς τὴν Λευκήν:

— Δὲν σὲ ἀφίνω μόνην, κόρη μου. Σοῦ μένει *ἐκεῖνος*.

Καὶ πεποιθυῖα ἀνὰ μέσον τῶν δακρύων της ἡ Λευκὴ ἤλπιζεν, ἀνέμενεν. Μετεκόμισε τὸ σῶμα τῆς μητρός της εἰς Βάννην· τὸ σῶμα τῆς κυρίας Πλεμὸν ἀνεπαύετο ἤδη ἐκεῖ πλησίον. Ἀναμεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων τάφων ἔζησε μόνη, ἀποκεχωρισμένη ἐκ τοῦ κόσμου, πλησίον τῆς θαλάσσης καὶ *Ἐκείνου*.

Ὁ διάπλους ἐφάνη βραχὺς εἰς τοὺς δύο μελλονύμφους. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασαν εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Λοριὰν ἡ τρικυμία ἠγείρετο εἰς τὸ πέλαγος.

— Εἶνε οἰωνός! εἶπεν ἠρέμα ἡ Λευκή. Ἤδη ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα· ἡ τρικυμία ἔρχεται πολὺ ἀργά!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φριδερῖκος ἐκράτει ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος εἰς τὰ χείλη του, προσέθηκεν:

— Εἰξεύρεις τώρα ποῦ πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ τὴν λάβῃς. Ἡ εὐτυχία θέλει νὰ τὴν περιμένουν, ἂς φανῶμεν πλέον προνοητικοὶ ἀπὸ αὐτήν. Ἂς μὴ τὴν περιμείνωμεν.

. . . . . .

Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ Λευκὴ Διλλιὲρ χήρα τοῦ Λεοπόλδου Γκιδὰλ ἐξεδύετο τὰ πένθιμα ἐνδύματα διὰ νὰ περιβληθῇ τὸν νυμφικὸν πέπλον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Κεργὸρν ὑπέγραψεν ὡς μάρτυς τὸ γαμήλιον συμβόλαιον ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου Φριδερίκου Πλεμὸν καὶ ὁ Ζιλδὰ ἐκόσμησε δι' ἐρυθροῦ ρόδου τὸν χιτῶνά του φέροντα τὰ σήματα τοῦ βαθμοῦ εἰς ὃν προεβιβάσθη.

Διὰ πρώτην φορὰν τὸ τορπιλλοβόλον 29 ἐσημαιοστολίσθη.

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Βελτίστσεφ ἡσπάσθη ἠπίως τὴν χεῖρά της, καὶ ὁ ἀσπασμὸς οὗτος ἦτο ἄφωνον τεκμήριον τῆς πλήρους συγκαταθέσεώς του. Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο ἀπέμενεν αὐτῷ;

— Δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίζω πλήρη ἐμπιστοσύνην, μετὰ ταραχῆς ἐπρόφερεν οὗτος κατόπιν βραχείας σιωπῆς, ἀλλ' ἵνα πιστεύσετε κατά τι εἰς τὴν πλήρη εἰλικρίνειάν μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ κρατήσετε αὐτὰ τὰ χρήματα· μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ τὰ πάρω μαζύ μου!

Ἡ Λιουδμήλα σκεφθεῖσα, δὲν τὰ ἐδέχθη.

— Μμ... δέν μου εἶνε τόσον εὔκολον, εἶπεν αὕτη, εἰς τὸν πλάνητα βίον τὸν ὁποῖον, πιθανῶς, θὰ διάγω, νὰ σύρω μαζύ μου καὶ τόσον μέγα ποσὸν χρημάτων, μεταβαίνουσα ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, διαμένουσα εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ὀλίγα πράγματα εἰμποροῦν νὰ συμβοῦν;!... Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τοῦτο εἶνε ριψοκίνδυνον, κ' ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ νὰ ριψοκινδυνεύω! Διὰ τοῦτο κρύψατέ τα καλλίτερον εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σας· εἰς ἐμὲ δὲ ἀρκεῖ ἡ ὑπόσχεσις ὅτι δὲν θὰ τὰ μεταχειρισθῆτε αὐτοβούλως.

— Καὶ ἂν ἐγὼ ἔξαφνα τὰ πάρω καὶ δραπετεύσω εἰς Ἀμερικήν; θλιβερῶς ἠστεῖσθη ὁ Βελτίστσεφ.

— Τότε ἐπὶ τὰ ἴχνη σας θὰ σπεύσουν πράκτορες καὶ τὰ τηλεγραφήματα τῆς ἀστυνομίας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα ἀνταποδίδουσα τὴν ἀστειότητα.

Ἀλλ' ἐν τῇ ἀστειότητι ταύτῃ ἐκρύπτετο λίαν σοβαρὰ προειδοποίησις, καὶ ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ αὐτῆς ὑπαινιγμοῦ, ἐνόησε κάλλιστα, ὅτι εἰς τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του ἀπόπειραν καὶ εἰς τὴν αὐτόβουλον τῶν χρημάτων χρησιμοποίησιν ἀπειλεῖται ὑπὸ ἀμέσου, ἀπαραιτήτου καὶ σκληρᾶς καταδιώξεως.

— Καίτοι θὰ εἶμαι μακράν, τοῦτο ὅμως οὐδόλως μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς κατασκοπεύω, προέλαβεν αὕτη διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀστείου ὕφους. Καὶ τώρα, πάρετε τὸν πτλόν σας καὶ φύγετε! Μὴ ἐμποδίζετε τὰς ἑτοιμασίας μου.

— Μὲ διώκετε! ἐπρόφερεν οὗτος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος.

— Ἀναμφιβόλως. Πῶς ἄλλως θέλετε νὰ πράξω;

— Καὶ διατί τώρα;

— Πά! Διότι ἀκόμη καλὰ-καλὰ δὲν σᾶς ἐμπιστεύομαι! ἐλαφρῶς ἐγέλασεν αὕτη διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ πανούργου φιλαρεσκείας.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε; μετὰ συστολῆς ἀπέτεινε καὶ τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Βελτίστσεφ.

— Σκοπεύω ν' ἀναχωρήσω ἀπόψε. Τὸ σπίτι εἰμποροῦμαι νὰ τὸ ἐνοικιάσετε καὶ νὰ ἐκποιήσετε ὅλα τὰ πράγματα.

— Ἀλλά... εἰμπορῶ, τοὐλάχιστον νὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι τινός;

— Ὄχι, εἶνε ὅλως διόλου περιττόν! ὁριστικῶς ἀπεποιήθη ἡ Λιουδμήλα. Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε· ἂν δὲ πράγματι θέλετε τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ ἐπιθυμεῖτε εἰλικρινῶς νὰ συμφιλιωθῆτε μετ' ἐμοῦ, σᾶς προτρέπω νὰ ἀναλάβετε τὸ ταχύτερον καὶ μετὰ πλείονος δραστηριότητος τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου, καὶ τότε, Πλάτον Βασίλειεβιτζ, σᾶς ὁμνύω! θὰ γείνετε εὐτυχής!

— Εὐτυχής... Ἀλλὰ μέχρι τῆς εὐτυχίας πόσα ἀκόμη δύνανται νὰ συμβοῦν! μετὰ περισκέψεως ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ ἐνδεχόμενον ν' ἀποθάνητε... ἢ ἐγὼ δυνατὸν ν' ἀποθάνω, ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς θάνατον! Ἂν ἀποθάνητε σεῖς, τὰ ἔγγραφα κινδυνεύουν νὰ πέσουν εἰς ξένας χεῖρας, ἀπλούσταται δὲ εἰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία θὰ τὰ ἀποκαλύψῃ καὶ τότε, ποία θὰ ἦνε ἡ θέσις μου; ... Ἂν δὲ ἀποθάνω ἐγώ, σεῖς κινδυνεύετε νὰ μείνετε χωρὶς τίποτε, ἀφοῦ τὰ χρήματα θὰ μένουν εἰς τὸ ταμεῖόν μου ... Καὶ ἐξάγεται ὅτι τοιαύτη κατάστασις καὶ δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἶνε ἀκροσφαλής.

—Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον· θέσις ἀκροσφαλής! βραδέως ἐπρόφερεν ἡ Λιουδμήλα, μελετῶσα τὴν εὔνοιαν τῶν λεχθέντων. Τί νὰ ἐφεύρωμεν λοιπόν, ὥστε νὰ εἴμεθα ἥσυχοι ἀμφότεροι;... Βλέπετε ἐντοσούτῳ ὅτι σεῖς πάντοτε πταίετε! φιλικῷ τῷ τρόπῳ ἐπετίμησεν αὕτη τὸν Πλάτωνα, ἂν δὲν κατεστρέφετε τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην μου, δὲν θὰ εἴχομεν αὐτὰς τὰς δυσχερείας.

— Τί νὰ γείνῃ! ἐστέναξεν οὗτος, τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται! ὥστε πρέπει ὡπωσδήποτε νὰ ἀλληλεγγυηθῶμεν.

— Χμ... Εὔκολον τὸ νομίζετε! ἀλλὰ πῶς; ἐρωτηματικῶς ἀνέσπασεν αὕτη τοὺς ὤμους. Μήπως θέλετε νὰ μοὶ δώσετε γραμμάτιον δι' ὅλον αὐτὸ τὸ ποσόν; ἐπρότεινεν ἡ Λιουδμήλα σκεφθεῖσα.

— Καὶ σεῖς νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ ἔγγραφα; μετὰ προφυλάξεως ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ κ. Κόροβοφ ἐγέλασεν.

— Τί γελᾶτε; μικρὸν ταραχθεὶς ἠρώτησεν οὗτος.

— Πῶς, τί γελῶ! Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐπλέξατε ἐγκώμια εἰς τὴν εὐφυΐαν μου, τώρα δέ, φαίνεται ὅτι μὲ ἐκλαμβάνετε ἐκ νέου διὰ καμμίαν ἀνόητον. Φθάνουν αἱ πονηρίαι, Πλάτον Βασίλειεβιτζ.

— Πονηρίαι; . . . πῶς σᾶς ἐφάνη . . . Καλὲ τί λέγετε... ποῖαι πονηρίαι... ἐψιθύρισεν οὗτος ἐνδοιάζων καὶ δικαιολογούμενος.

— Ὦ, τὸν ἄκακον, τὸν ἀπονήρευτον! ἠστεῖζετο αὕτη διὰ τοῦ φιλικωτέρου ὕφους· ἢ εἶσθε τόσον τεταραγμένος ὥστε, πράγματι, δὲν εἰμποροῦτε νὰ στοχασθῆτε καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ ἁπλούστατον πρᾶγμα; Πονηρίαι, ξεύρετε τί, φίλε μου, ὅταν ἀντὶ τῶν ἐγγράφων μοὶ δώσετε σεῖς γραμμάτια, εἰμποροῦτε νὰ καταστρέψετε ἀμέσως τὰ ἔγγραφα, καὶ αὐτοστιγμεὶ νὰ δηλώσετε ὅπου δεῖ, ὅτι δι' ἀπάτης καὶ βίας σᾶς ἀπέσπασαν ἄκυρα γραμμάτια, ἐγὼ δὲ θὰ εὑρισκόμην εἰς δεινὴν θέσιν νὰ τρέχω εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ ἀποδείξω τὸ δίκαιον τῆς ἀγωγῆς μου. Ὄχι, φίλε μου, εἰς αὐτὰ ἐγὼ δὲν πιάνομαι;

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε; δι' ὑποκρυπτομένης ἀθυμίας ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Θέλω τὰ γραμμάτια, ἀλλ' ὄχι εἰς ἀνταλλαγμα τῶν ἐγγράφων, ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα.

— Αὐτὸ λοιπὸν θέλετε! ἐγέλασεν οὗτος· δηλαδή, μὲ ἄλλους λόγους, θέλετε νὰ μὲ περιπλέξετε καὶ νὰ μὲ δεσμεύσετε ἀκόμη περισσότερον.

Ἡ Λιουδμήλα μετ' αὐστηρότητος ἀνέσπασεν ἔκπληκτος τὰς ὀφρῦς.

— Βεβαίως! ἐξηκολούθησεν ὁ Βελτίστσεφ. Μήπως δὲν εἶνε ἀληθές; Συλλογισθῆτε!... Τώρα προϋπεθέσατε ὅτι θὰ καταστρέψω τὰ ἔγγραφα, τὰ δὲ γραμμάτια θὰ τὰ κηρύξω ἄκυρα. Πολὺ καλά. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν τώρα νὰ σᾶς ἀπαντήσω περὶ τῶν *ἰδικῶν μου* προϋποθέσεων. Ὑποτεθεῖσθο ὅτι, ἀναχωροῦσα ἐντεῦθεν μετὰ τῶν γραμματίων μου καὶ τῶν ἐγγράφων, συναντᾶτε πουθενὰ ἕνα ἄνδρα, πρὸς τὸν ὁποῖον, πράγματι, δίδετε τὴν καρδίαν σας, ἁπλῶς διότι σᾶς ἤρεσεν, ἢ διότι εὑρίσκετε εἰς αὐτὸν περισσότερον συμφέρον ἢ εἰς ἐμέ. Καὶ λοιπόν, τὰ τεριάζετε· ἴσως καὶ τὸν ὑπανδρεύεσθε, ἐγὼ δέ; Ποία ἔσεται ἡ θέσις μου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ; Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι, γενόμενος ἤδη ὅλως ξένος δι' ὑμᾶς, θὰ μείνω, ἕνεκα τῶν γραμματίων, ὀφειλέτης, καὶ αἰώνιος δοῦλός σας, ἕνεκα τῶν ἐγγράφων. Ὥστε ἐκτὸς τῆς πενίας, τώρα μοὶ προτείνετε χειροτέραν δουλείαν ἢ πρότερον. Ὄχι, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα! εἶσθε παραπολὺ μεγαλόφρων! ἐν ἀγανακτήσει εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ μετ' ἀποφάσεως ἐγερθείς· ναί, εἶσθε πολὺ μεγαλόφρων, ἐγὼ δὲ εἶμαι λίαν ἀπηυδημένος, ὥστε νὰ ὑπομείνω τὴν ἀτελεύτητον ταύτην βάσανον, καὶ διὰ τοῦτο προτιμότερον νὰ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἓν πέρας εἰς ὅλα αὐτὰ διὰ μιᾶς καὶ νὰ ἡσυχάσω εἰς τὴν εἰρκτήν!

— Σταθῆτε, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη! ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα. Ἀντὶ τῶν γραμματίων σας, δύναμαι νὰ σφραγίσω εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον τὰ ἔγγραφά μου μὲ ἐπιγραφήν, ὥστε ἐν περιπτώσει θανάτου μου, ὁ φάκελλος οὗτος νὰ σᾶς ἀποσταλῇ ἄνευ βραδύτητος καὶ ἀναποσφράγιστος.

— Λοιπόν, τώρα ἐπιτρέψετέ μου νὰ

γελάσω κ' ἐγώ! εἶπεν αὐτῇ εἰρωνικῶς ὑποκλινόμενος ὁ Βελτίστσεφ· καὶ σεῖς, βλέπω, μὲ ἐκλαμβάνετε διὰ κανένα ἀνόητον;... Μήπως ὁ «φάκελλός» σας αὐτὸς εἶνε ἀρκοῦσα ἐξασφάλισις; Ἰδοὺ ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀντὶ τῶν ἐγγράφων νὰ διαμοιρασθῶμεν τὰ χρήματά μου καὶ νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός! Ὁ καθεὶς εἰς τὸ μέρος του!

— Πλάτον Βασίλιεβιτζ, ἀλλ' ἡμεῖς ἀγαπώμεθα, μὴ τὸ λησμονῆτε τοῦτο! μετὰ βραχεῖαν σιγὴν παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα διὰ τοσοῦτον κακῶς κρυπτομένου μειδιάματος, ὅπερ ἐδήλου ὅτι αὕτη γελᾷ ἐνδομύχως διὰ τὴν τοιαύτην πρότασιν· νὰ χωρισθῶμεν εἶνε ἐκ τῶν ἀδυνάτων! ἀλλὰ καὶ χωριζόμενοι, σεῖς ὁ ἴδιος θ' ἀρχήσετε νὰ μὲ ἀναζητᾶτε! Μήπως δὲν σᾶς ξεύρω;

— Θεέ μου!... Ἐπὶ τέλους τί θέλετε παρ' ἐμοῦ;! ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ταραχῇ ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Θέλω νὰ γείνω σύζυγός σας, ἡσύχως ἀπεκρίθη ἡ κ. Κόροβοφ.

— Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς εἶπον πλέον ὅτι ὁ ἴδιος τὸ θέλω τοῦτο! Νομίζω, ὅτι δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἦλθον ἐδῶ! Σᾶς ἔφερον ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰ χρήματα, ἐγὼ σᾶς ἱκέτευσα περὶ συμφιλιώσεως, περὶ συγγνώμης, ἐγὼ ἐφάνην πρόθυμος νὰ ὑποταχθῶ, πρόθυμος εἰς μεγάλας θυσίας· σεῖς ὅμως θέτετε εἰς τὸν δρόμον μου τοῦτον ἀνυπέρβλητα προσκόμματα! σεῖς ἐξωθεῖτε τὰ πράγματα εἰς δεινὸν σημεῖον, καὶ τιθέμεθα ἀπέναντι ἀλλήλων ἐν πολεμίᾳ στάσει. Εἰς παρομοίας σχέσεις διακείμενοι, εἶνε δυνατὸν νὰ σκεφθῇ τις περὶ συνοικεσίου;

Καὶ ἔστη σταθερῶς ἐνώπιον αὐτῆς μεθ' ὕφους ἄκρας καὶ τελείας ἀποφασιστικότητος.

— Λιουδμήλα Σεργιέεβνα! εἶμαι ἐντελῶς ἀπηλπισμένος!... Σᾶς ὀμνύω ὅτι εἶμαι καθ' ὅλα ἕτοιμος νὰ προβῶ τώρα εἰς τὰ ἀφρονέστερα μέτρα· εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ὑπάγω καὶ παραδοθῶ ὁ ἴδιος! Σεῖς, σεῖς μὲ φέρετε εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο!... Μοὶ ἀπετείνατε τὸ τελεσίγραφόν σας· τώρα δέ, ἐπιτρέψατε, νὰ σᾶς ἀποτείνω κ' ἐγώ, ὄχι πολλά, τρεῖς ἐρωτήσεις. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ πωλήσετε τὰ ἔγγραφα ἀντὶ τοῦ ἡμίσεως τῶν χρημάτων μου;

— Ὄχι. Εἶπον ἤδη ὄχι, μετ' ἀποφάσεως ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.

— Τότε, θέλετε ν' ἀποκαλύψω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ κακούργημά μου;

— Ὄχι.

— Βεβαίως ὄχι, διότι τοῦτο καταστρέφει καὶ σᾶς μαζύ μου! σαρκαστικῶς ἐπεξήγησεν ὁ Βελτίστσεφ, ὥστε, πράγματι ποθεῖτε νὰ γείνετε σύζυγός μου;

— Ναί, τὸ θέλω! παρρησίᾳ καὶ ἐπιμόνως ἐπεβεβαίωσεν ἡ κ. Κόροβοφ.

— Καλῶς. Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ μὴ παρεξηγήσετε τὴν εἰλικρίνειάν μου. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο κατεργάριδες. Ἂς μὴ τὸ κρύπτομεν, ἂς μὴ ὑποκρινόμεθα! Εἴμεθα μεγάλοι κατεργάριδες, ἀλλὰ σεῖς... μοῦ φαίνεται, εἶσθε ἀκόμη μεγαλειτέρα!.. Καὶ εἰς τοιούτους κατεργάριδες, ξεύρετε, ἓν ἐκ τῶν δύο ἀπομένει, εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἢ νὰ πνίξῃ καὶ καταφάγῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἢ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν λόγον του, εἰς τὴν τιμήν του! Διακινδυνεύσατε μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ μὲ ἐμπιστευθῆτε!... Σᾶς ὁμιλῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τιμίως καὶ μετ' εἰλικρινείας, ὅτι ἀπώλεσα εἰς τὸ παιγνίδιόν μου καὶ ὑποκύπτω ἐνώπιόν σας. Οὐδεμίαν ἀπόπειραν θὰ κάμω πλέον, καὶ μόνον ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ ἡσυχάσω, ἔστω καὶ νυμφευόμενος ὑμᾶς! Ἀλλὰ μή με πνίγετε! Ἀφίσατέ με νὰ ἀναπνεύσω, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμήν!... Ἂν θέλετε νὰ γείνετε σύζυγός μου, προτιμήσατε νὰ μείνετε εἰς Πετρούπολιν μετὰ τῶν ἐγγράφων σας καὶ τῶν χρημάτων μου. Πρὸς πλειοτέραν ἡσυχίαν σας, ἂν θέλετε, δύναμαι νὰ μὴ σᾶς ἐπισκέπτωμαι καθ'ὁλοκληρίαν, καὶ ἐλᾶτε, πράγματι, νὰ ἐπιληφθῶμεν μετὰ δραστηριότητος τοῦ διαζυγίου σας μετὰ τοῦ Κόροβοφ! Ἀλλὰ δι' ὅλα αὐτά, σᾶς παρακαλῶ ἓν μόνον πρᾶγμα· διακινδυνεύσατε!.. διακινδυνεύσατε μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ μ' ἐμπιστευθῆτε! Ἂν ὄχι, τότε, ἂς ἐξολοθρεύσωμεν ἀλλήλους!... Ἐκλέξατε λοιπόν: τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἢ τὸν κοινὸν ὄλεθρον;

Ἡ Λιουδμήλα ἐσκέπτετο βαθέως καὶ σοβαρῶς. Πλήρης καὶ μακρὰ σιωπὴ παρετάθη ἐπὶ μακρόν. Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἐτελεῖτο ποιά τις διαμάχη.

— Λοιπόν, ἔχει καλῶς! Ἂς ἦνε! ἀνήγειρεν ἐπὶ τέλους αὕτη τοὺς παγερῶς διαυγεῖς καὶ ἀκτινοβόλους ὀφθαλμούς της, θὰ διακινδυνεύσω! Πιστεύω εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, μένω!... Δύνασαι νὰ μ' ἐπισκέπτησαι ὡς καὶ πρότερον. Περὶ τοῦ παρελθόντος, οὔτε λέξιν!... Εἰρήνην! Πλήρη εἰρήνην, καὶ ἂς συνεργασθῶμεν!

Ἐπέθετο ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς ὡραίας χεῖράς της.

— Λοιπόν, κύτταξέ με!.. Κύτταξε. Πλᾶτον! καθαρώτερον, καλλίτερον, εὐμενέστερον!..Ἐρρέτω τὸ παρελθόν!..Ναί;.. ναί;

— Ναί, ἐψέλλισεν ὁ Βελτίστσεφ, ἀκουσίως, ἀρεσκόμενος νὰ παρατηρῇ τὸ ὡραῖον πρόσωπόν της, ὅπερ αὕτη ἀρχῆθεν ἔτι, κατόπιν ὅλων τῶν συμβάντων, εἶχε παρουσιάσει τοσοῦτον εὐμειδὲς τοσοῦτον ἐγγύς. Αἱ χεῖρες αὐτῆς, τοσοῦτον ἁβρῶς, τοσοῦτον ἐπαγωγῶς ἥπτοντο τῶν ὤμων του. Ἐνόησεν ὅτι πάλιν ἀκουσίως ἄρχεται αἰσθανόμενος τὴν γοητείαν τῶν ἐλκυστικῶν θωπειῶν της.

— Τί ψιθυρίζεις; μετὰ πονηρίας εἶπεν αὕτη κλίνουσα τὸ οὖς καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνου τὴν παρειάν της· περασμένα, ξεχασμένα, αἔ; ὅλα ξεχασμένα... ναί;

— Ναί! ἔτι ἠρεμώτερον, μετὰ ρίγους ἐσωτερικοῦ τινος, βαθέος καὶ πνιγομένου πάθους ἐπρόφερεν ὁ Βελτίστσεφ.

Καὶ εὐστρόφως κάμψασα τὴν ὀσφὺν αὕτη ἀνέστρεψεν ἐπαγωγῶς τὴν κεφαλὴν μικρόν τι ὄπισθεν τοῦ προσώπου του.

— Ναί; Λοιπὸν φίλησε τότε τὴν προτέραν Λιουδμήλαν σου!

ΙΓ'

«Ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ καὶ ἐμπιστοσύνῃ»

Αὐθημερὸν ὁ Βελτίστσεφ ἀνεζήτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Ἀντιζίστρωφ καὶ ἔγραψεν αὐτῷ λίαν φιλόφρονα ἐπιστολήν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τὴν πρωΐαν τῆς αὔριον «διὰ τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν».

Ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον.

— Βλέπετε πόσον ἀκριβὴς εἶμαι! Ὅπως σᾶς εἶχον εἴπει τότε, ὅτι, εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησίν σας θὰ ἐμφανισθῶ, καὶ ἰδού! συγκεχυμένως ἤρξατο οὗτος μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ οἰκειότητος τείνων τὴν χεῖρα. Τί, φαίνεται ἡ ὑπόθεσις ἐπείγει;... Χί! Μὰ ἐγὼ τὸ ἤξευρα, ὅτι χωρὶς ἐμὲ δὲν εἰμπορούσατε νὰ κάμετε τίποτε!

Τὸν Βελτίστσεφ ἠνώχλει ἐν μέρει τὸ ὕφος τοῦ κυρίου τούτου· ἀλλ' οὐχ ἧττον, τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ καὶ τῷ προσέφερε σιγαρέτον.

— Σιγαρέτον; πονήρως μειδιῶν, εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ· ὄχι, σιγαρέτα ἔχομεν καὶ 'μεῖς· κανένα ποῦρο νὰ μοῦ φέρετε, σεῖς χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχετε καλὰ ποῦρα!... Ἐγὼ πολὺ καλὰ καταλαμβάνω ὅτι εἰς πάντα νοήμονα ρεαλιστὴν τὸ καλὸν ποῦρο εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, καί, κατὰ δυστυχίαν, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὰ θυλάκια πλήρη.

— Εἴχετε εἰπῆ ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ κατορθώσετε τὸ διαζύγιον; προβαίνων εὐθέως εἰς ἔργον ἤρξατο ὁ Βελτίστσεφ.

— Τὸ διαζύγιον; μάλιστα, εἰμπορῶ καὶ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων μάλιστα!

— Ὄχι, ἀφήσατε τὰ ἀστεῖα...

— Δηλαδὴ χωρὶς τὰ χωρατά! καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ χωρὶς μεγαλοπρέπειαν! Ἂν καὶ φρονῶ ὅτι μὲ τὸν Κόροβοφ καμμία μεγαλοπρέπεια δὲν χρειάζεται.

Καὶ ἀνάψας ἐκλεκτὸν σιγάρον ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ, ὡσαύτως ἄνευ φιλοφρονήσεως, ἐβυθίσθη ἐντὸς μαλακοῦ ἐδράνου, θέσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Διὰ τῆς στάσεως ταύτης ἤθελε νὰ δείξῃ οὗτος τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

— Ἀλλὰ βλέπετε, ὁ Κόροβοφ δὲν θέλει, παρετήρησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Δὲν τὸν ἀφίνετε!... Πολύ, βλέπετε, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ θέλησίς του! Ἐγὼ καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του θὰ διεκπεραιώσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἰδοὺ κυρίως τί ἐπεθύμουν νὰ μάθω· ἤθελον νὰ γνωρίζω πῶς θὰ τὸ κατορθώσετε.

— Ἔ! λόγια θέλετε!... Δὲν σᾶς τὰ εἶπα! μετὰ πονηρίας ἐγέλασεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀχύρωμά μου!... αἱ κύριαι βάσεις μου σᾶς εἶνε γνωσταὶ

ἤδη, δηλαδή, ὅτι σεῖς καὶ ἡ κυρία Κόροβοφ θὰ εἶσθε ὅλως διόλου κατὰ μέρος, πῶς δὲ θὰ τὰ καταφέρω, τοῦτο εἶνε τὸ μυστικόν μου· εἰπέτε μου μόνον, θέλετε ἢ δὲν θέλετε ;

— Δι' αὐτὸ σᾶς προσεκάλεσα.

— Καταλαμβάνω. Λοιπὸν ἀφοῦ θέλετε τότε ἂς συμφωνήσωμεν.

— Καὶ θὰ τελειώσῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ;

— Ὤ, πολὺ γλήγορα ! ἕνα μῆνα, τὸ πολὺ δύο, ποτὲ ὅμως περισσότερον, διότι βλέπω τὶ πρόσωπον εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Κόροβοφ. Ἐγὼ κοσκινίζω τὸν ἄνθρωπον καὶ καταλαμβάνω τὶ εἴδους εἶνε· διὰ τοῦτο σᾶς λέγω ὅτι μὲ τὸν Κόροβοφ, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν θὰ ἔχει πολλὰς περιπλοκάς. Θὰ τὴν τελειώσω γρήγορα ! Καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ τελειώσουν εὐνοϊκῶς, συγκατατίθεσθε νὰ μοῦ δώσετε πέντε χιλιάδας ;

— Βεβαίως, περὶ τούτου οὔτε λόγος κἂν νὰ γίνεται, συνήνεσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἀλλ' ὄχι, πάντοτε εἰμπορεῖ νὰ γείνεται λόγος, ἀλλὰ τὶ πρὸς τοὺς λόγους· κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὅμως περίστασιν πρέπει νὰ γείνῃ συμβόλαιον.

— Καὶ τοῦτο γίνεται.

— Βέβαια ! Αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμότερον. Ἐγὼ εἶμαι, ἐξεύρετε, ἄνθρωπος εὐθὺς καὶ τίμιος, καὶ εἰλικρινὴς ἄνθρωπος, πρὸς τούτοις δὲ καὶ «μικρὸς ἄνθρωπος»· διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ σᾶς γδύσω, ἀλλὰ σᾶς ζητῶ κατὰ συνείδησιν, διότι, ὡς τίμιος ἐργάτης, γνωρίζω, τὶ θὰ εἰπῇ κόπος, καὶ τὸ κάθε ἔργον τὸ ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν ὅ,τι ἀξίζει. Μάλιστα. Καὶ λοιπὸν ἰδού, στοχαζόμενος τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, συμπεραίνω, ὅτι, κατὰ συνείδησιν, ἀξίζει πέντε χιλιάδας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ περισσότερα.

— Τοῦτο περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν σας ! μετ' ἀδιαφορίας ἐμειδίασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἡ εὐσυνειδησία μου ἀφορᾶ ἐμέ ! Ἐγὼ τὴν γνωρίζω ! Καὶ δίκην ἄρκτου περιεστράφη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ. Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν διὰ τὸ συμβόλαιον ;

— Σᾶς ἀκούω, ἐλαφρῶς νεύων ἐπρόφερεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ ἐμάσησε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τὸ ἀπολειφθὲν σιγάρον, σκεπτικῶς θεωρῶν πρὸς τὴν ὀροφήν, ἔπτυσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἔβαλε ἐλαφρὸν μυκηθμόν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκ τῶν τοῦ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἀδύνατον ἦτο κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην εἰς τὸν Ρωμαῖον νὰ ἐργασθῇ· μυρίαι σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν αὐτοῦ, περιεστρέφοντο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν τῇ ἔδωσε νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τοῦ σωτῆρός της ἀξιωματικοῦ.

— Ἀθῷο παιδί! διελογίζετο, δὲν ἐξεύρεις τί ζητεῖς ! οὔτε ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοὶ τὸ δώσω· τοὺς ἐχθρούς του μὴ τοὺς ζητεῖς μεταξὺ τῶν φίλων μας. Ὤ, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ κρύβονται πολὺ πλησιέστερον ἀπὸ ὅσον ὑποθέτεις !

Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ρίψας μακρὰν τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἐβημάτιζε πυρετωδῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Καὶ πῶς ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀπαλλάξω τὸν Ἔκαρτ φὸν Χάτβιλ ἀπὸ τὰ φοβερὰ δίκτυα τῆς καταχθονίου αὐτῆς κομήσσης ;

Αἴφνης βαρὺ καὶ μεμετρημένον βῆμα ἀντήχησεν εἰς τὸν διάδρομον· μετ' ὀλίγον δὲ ἀνοίξας ἀποτόμως τὴν θύραν εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν μαρκήσιον τῆς Ροβέρα.

Χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του καὶ εἶπεν αὐτῷ μεγαλοφώνως :

— Ἔ! Ρωμαῖε ! γιὰ κύττα με, μὲ ἀναγνωρίζεις ;

— Τί θέλεις νὰ 'πῇς μ' αὐτό, μαρκήσιε; τῷ ἀπήντησεν ἔκπληκτος ὁ Ρωμαῖος.

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἠχηρὸν γέλωτά του καὶ καθήσας ἐπί τινος καθίσματος, ὅπερ ἔτριζεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου σώματός του,

— Νά, τῷ λέγει, τελείωσε μία γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ μαρκησιοκωμῳδία ! ὁ μασκαρομαρκήσιος ἔγινε πάλιν ὁ Ἰωσὴφ Ροῦσσος καὶ ἐπομένως ὁ νόμιμος μαρκήσιος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ βλέπεις ἔμπροσθέν σου, καὶ ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ, παλαιέ μου φίλε, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην περίστασιν. Πῶς τὰ κατάφεραν αὐτοὶ οἱ βασιλόσκυλοι, δὲν ἐξεύρω, αὐτὸ ὅμως μὲ κάνει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ των καὶ τίμιοι ἄνθρωποι. Χά, χά ! τί λές, Ρωμαῖέ μου, δι' αὐτά ; Ἄ! ὡς ἐκ περισσοῦ σοῦ λέγω, ὅτι ὁ διοικητὴς ἔμαθε ὅλα τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀντωνίου Μέρλου· καὶ ἂς φυλαχθῇ καλά, διότι ἐξεύρεις ὅτι κατὰ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν, τὸ κρέμασμα εἶνε τὸ ἁπλούστερον πρᾶγμα !

— Ἀντωνῖνος, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ρωμαῖος, ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε στὰ βουνά, ὥστε...

— Καλὲ ποιὰ βουνά ; αὐτὸς εἶνε στὴ Μεσσήνη μασκαρεμένος καλόγηρος καὶ τί νὰ σοῦ 'πῶ, πολλοὶ τὸν κυνηγοῦνε....

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησε διηγούμενος μεγαλοφώνως, ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ἐσκέπτετο. Ὁ Ἀντωνῖνος ἦτο λοιπὸν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἑπομένως, ἂν δὲν ἔμαθε, πολὺ ταχέως θὰ ἤκουε τὰ κατὰ τὸν Ἔκαρτ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὴν σκηνὴν τῆς ἐν Βαδιάτσᾳ καταστροφῆς· δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Ἀντωνῖνος θὰ ἐπίστευε τὰ ψεύδη, ἅτινα ἔμελλον οἱ κακόβουλοι νὰ τῷ διηγηθῶσι περὶ τῆς θυγατρός του, τῆς μνηστῆς του δηλαδή, ἐγνώριζε δὲ κάλλιστα τὴν φύσιν καὶ τὰ ἄγρια ἔνστικτα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σαλβατόρου Μέρλου. Πολὺ ἐφοβεῖτο ὁ Ρωμαῖος διὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ζωήν, ἣν ὑπεσχέθη εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ σώσῃ παντὶ τρόπῳ. Ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἀποτόμως· πρὸ αὐτοῦ ἵστατο ὁ Ρωμαῖος σύνοφρυς· ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καί,

— Φίλιππε, τῷ λέγει, εἶσαι ἕτοιμος νὰ κάμῃς δι' ἐμέ, τὸν παλαιόν σου φίλον, ὅ,τι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἔκαμνα; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός μου !

Ὁ γέρων μαρκήσιος ἐξανέστη.

— Ἄκου λέγει! ἀμέσως, φίλε μου! Λέγε ποῖος τὴν προσέβαλε ; τὸ ὄνομά του ! καὶ μὰ τὸν ἅγιον...

— Ὄχι δά, μὴν ἐξάπτεσαι· δὲν πρόκειται περὶ φόνων, πρόκειται νὰ σώσωμεν ἕνα ἀθῷον ἀπὸ αἰσχρὸ μηχανορραφίας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· τί πρέπει νὰ γίνῃ, διάταξέ με καὶ εἶμαι ἕτοιμος διὰ τοὺς φίλους εἰς ὅ,τι μοῦ ζητήσουν.

— Τοὺς φίλους; ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἦτο φίλος ;

Ἡ ζωηρότης τοῦ μαρκησίου διεκόπη αἴφνης.

— Δὲν εἶνε φίλος ; ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι σύ, ὁ Ρωμαῖος, θέλεις νὰ βοηθήσῃς ἐχθρόν ;

Ὁ Ρωμαῖος τὸν παρετήρει ἀτενῶς.

— Πρὸ ὀλίγου εἶπες, Φίλιππε, ὅτι ὑπάρχουν καμμίαν φορὰν καὶ τίμιοι ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν — λοιπὸν τίμιος καὶ ἀθῷος εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον σὲ παρακαλῶ.

— Ποῖος εἶναι ;

— Κάθησαι, ἐκεῖ θὰ εὕρῃς τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ γράψῃς· γράψε λοιπὸν ὅ,τι σοῦ ὑπογορεύσω καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του.

Δυστροπῶν ὁ μαρκήσιος ὑπήκουσε· δυσκόλως ἡ γραφὶς ἐξήσκει ἐντὸς τῶν τιλωδῶν χειρῶν του τὸ καθῆκόν της !

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἐκείνους ποῦ ἔβγαλαν τὸ γράψιμο! τί θέλεις, Ρωμαῖε! Πές μου τί θέλεις, εἰς ποῖον ἀποτείνεσαι καὶ ποῖος ὑπογράφει· καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Τοσοῦτον ὅμως τὸν συνεκίνησε τὸ βλέμμα τοῦ φίλου του, ὅστις τῷ ἐζήτει τὴν θυσίαν ταύτην ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς των φιλίας, ὥστε κατέβαλε τὴν ταραχήν του καὶ περιέμενε νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ, ἵνα γράψῃ.

— Λοιπόν, λέγε βρὲ ἀδελφέ, καὶ μὴ μ' ἀκοῦς, λέγω πολλὰ καμμιὰ φορά, ἀλλὰ μὴ τὰ ἀκοῦς καὶ ὅλα· εἶμαι ἕτοιμος, ἄρχισε.

— Ἀξιωματικός τις τῆς Ἐλβετικῆς φρουρᾶς, ὁ λοχαγὸς φὸν Χάτβιλ...

Ὁ Ρωμαῖος ἐσταμάτησε· πῶς ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὴν καταδίκην του; ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι ἄνευ τούτου ἡ ἐπιστολὴ ἀπέβαινεν ἀνωφελής, δι' ὃ ἐξηκολούθησεν·

— Εὑρίσκεται εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μετά τινος Σικελίδος κόρης· ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς ἐν λόγῳ κόρης ὡρκίσθη φοβερὰν ἐκδίκησιν ἐναντίον του, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀξιωματικὸς θὰ διατρέξῃ τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἐὰν ἐξέλθῃ τοῦ φρουρίου· εἰδοποιεῖται ἡ διοίκησις, ἡ δὲ ζωὴ τοῦ λοχαγοῦ εἶνε εἰς χεῖράς της.

Σιωπηλὸς ὁ μαρκήσιος ἔγραφεν, εἶτα δέ,

— Καὶ ἡ ὑπογραφή; ἠρώτησεν.

— Ἕνας φίλος του!

— Καὶ πρὸς ποῖον ἀποτείνεται ἡ ἐπιστολή;

— Πρὸς τὸν διοικητὴν δοῦκα τοῦ Μοντάλτο!

— Πολὺ καλά, Ρωμαῖε, ὡς φίλος ἐξετέλεσας τὸ καθῆκόν σου, ἀλλὰ ἐπίτρεψόν μοι νὰ σὲ ἐρωτήσω· πῶς ἡ θυγάτηρ σου...

Ὁ Ρωμαῖος ἀνεπήδησεν ὡς πληγωθεὶς λέων.

— Ἡ κόρη μου; τί ἐξεύρεις σύ, Φίλιππε; βεβαίως ὅ,τι σοῦ διηγήθησαν, ἀλλὰ ψεῦμα εἶνε ψεῦμα, σοὶ τὸ ὁρκίζομαι.

— Ναί, δὲν λέγω ὄχι, μὰ σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ὑπαγόρευσες αὐτὸ τὸ ψεῦμα...

Ὁ Ρωμαῖος εὑρίσκετο εἰς φοβερὰν ψυχικὴν διατάραξιν, δάκρυα δὲ ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἄχ, Φίλιππε, αὐτὸ εἶνε τὸ φοβερόν, ἔλεγε κλαυθμηρίζων, φαντάσου, φίλε μου, ὅτι ἐξ ἀνάγκης μολύνω τὸ ὄνομα τοῦ ἀθῴου ἐκείνου πλάσματος διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ!

Ὁ μαρκήσιος οὐδὲν ἐννοῶν τὸν ἠτένιζε ἔκπληκτος.

— Μά, Ρωμαῖε, τί θέλεις νὰ μοῦ 'πῇς, σὺ κάνεις 'σὰν τρελλός.

— Ἄδικον ἔχεις, μαρκήσιε, ἄκουσέ με καὶ κρῖνε μόνος σου τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρός του, καθὼς καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωσε τοῦ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ σωτῆρός της.

— Καὶ ἔπειτα σὺ μοῦ λὲς ὅτι ὁ Ἀντωνῖνος εὑρίσκεται εἰς Μεσσήνην!

— Ναί, τὸν εἶδα.

— Ἔ λοιπόν, μόλις τὸ μάθει—ὤ! τὸν γνωρίζω—αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ὁ Ἔκαρτ.

— Ἔχεις δίκαιον, Ρωμαῖε!

— Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθης ὅτι ἀρκεῖ νὰ συμβῇ αὐτὸ διὰ νὰ ἐκραγῇ ἡ στάσις, τὴν ὁποίαν δὲν βαστοῦμε παρὰ μὲ τὰ 'δόντια πλέον!

— Ἄφες αὐτά, Ρωμαῖε, εἶσαι ὑπερβολικός· ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ τί νὰ σοῦ 'πῶ, ὅταν μοῦ εἶπες νὰ γράψω καὶ ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ δικαίως ἠναντιώθην, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τόσον εὐγενῶς καὶ ἀνδρείως ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς ἀγαπητῆς μου Φελιτσίτας, τὸ ζήτημα ἀλλάσσει. Ὦ τώρα, οὔτε ἀφίνω ἄλλον νὰ πράξῃ τόσον γενναίαν πρᾶξιν· μὲ γνωρίζεις, Ρωμαῖε! καὶ περιττὸν νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἀπόψε ἀφεύκτως θὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη πρὸς τὸν διοικητήν· πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, εἶνε ἰδική μου δουλειά.

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν Ρωμαῖον εἰς τὸν ὦμον τὸν ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν.

. . . . . .

Νὺξ σκοτεινὴ περιεκάλυπτε διὰ τοῦ πέπλου της τὴν ὑπνώττουσαν Μεσσήνην. Ἀνήρ τις μακρὸν περιβεβλημένος μανδύαν, τὸν δὲ πῖλον καταβεβιβασμένον ἔχων μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, ἔφθασε παρὰ τὰς οἰκίας, πάντοτε σιγὰ βαδίζων, ὅπου ἦν τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς τοῦ Μοντάλτου· περίφρονῆς περιέφερε γύρω τὸ βλέμμα καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν,

— Ἐκεῖ ἐπάνω, ἐψιθύρισεν ἐξάγων χαρτίον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἐκεῖ, τὸ παραθυρον αὐτὸ μὲ τὸ φῶς θὰ ἦναι ὁ κοιτών του.

Ἐτύλιξε προσεκτικῶς τὸν χάρτην εἴς τινα λίθον καὶ λίαν ἐπιδεξίως τὸν ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ἡμιανεωγμένου παραθύρου· κρότος ἠκούσθη, ὅτε ὅμως οἱ περίφοβοι ὑπηρέται ἐξῆλθον ἵνα παρατηρήσωσιν, οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ.

ΙϛΆ

Ἔκτακτος κίνησις ἐπεκράτει ἀπό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ δουκὸς τοῦ Μοντάλτου. Οἱ ἀγγελιαφόροι διεσταυροῦντο, αἱ δὲ κακαὶ καὶ ἀνήσυχοι περὶ τοῦ ἀναβρασμοῦ καὶ τῆς ἐπαπειλουμένης ἐξεγέρσεως τοῦ ὄχλου εἰδήσεις, ἐτάραττον τὸν ὕπνον τοῦ διοικητοῦ· ἐγνώριζεν ἤδη τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ὀχλαγωγῶν, οἵτινες εἰργάζοντο πυρετωδῶς καὶ ἐταξείδευον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· εἶχε δὲ μάθει καὶ τὸ ἐνεργὸν μέρος τῶν μοναχῶν, οἵτινες, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἶχον μεταβάλλει τὰ σκοτεινὰ αὐτῶν μοναστήρια εἰς ἐργοστάσια πυρίτιδος καὶ φυσεγγίων· ὡς ἐκ τούτου ὀλίγην προσοχὴν ἀπέδιδεν εἰς τὰς φλυαρίας τοῦ Ἰωσὴφ Ρούσσου καὶ τοῦ γνωστοῦ μας τραπεζίτου Λέρχε, οἵτινες πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας εὑρίσκοντο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μετά τινας ἀδιαφόρους ὁμιλίας κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαχθῇ τοῦ πρώτου· ἀφ' οὗ δὲ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Λέρχε,

— Καλὰ ὅσα εἴπαμε, Λέρχε! τῷ λέγει, ἀλλὰ ἔλα τώρα νὰ σὲ παρακαλέσω καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ δώσῃς μερικὰς ἐξηγήσεις ἐπί τινος ὑποθέσεως, διότι γνωρίζω ὅτι τίποτε δὲν σοῦ διαφεύγει. Δὲν μοῦ λέγεις, φίλε μου, τί συμβαίνει μὲ αὐτὸν τὸν Ἐλβετὸν ἀξιωματικόν; γνωρίζεις τὸν χαρακτῆρα αὐτόν;

Ταῦτα δὲ λέγων ἐξήγαγε δεδιπλωμένον χαρτίον καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς αὐτόν, ἵνα τὸ ἀναγνώσῃ.

Ταχέως οὗτος διῆλθε τὸ περιεχόμενον.

— Χμ! τὸν χαρακτῆρα βεβαίως δὲν ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ γράψας γνωρίζει ὅ,τι καὶ ἐγώ, εὐχαρίστως δὲ θέλω τὸ διακοινώσει εἰς τὴν ἐξοχότητά σας.

Πολὺ περισσότερον βεβαίως ἐγνώριζεν ὁ πονηρὸς Λέρχε ἀφ' ὅ,τι ἔμελλε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν διοικητήν, διότι, ἵνα ὁ Σκαλιόνι μισθώσῃ τὸν γνωστόν μας δολοφόνον Γιάκοπον, ἐχρειάσθη χρημάτων, οὐδέποτε δὲ ὁ τραπεζίτης ἐδάνειζεν εἰς οὐδένα, οὐδ' αὐτῆς τῆς κομήσσης ἐξαιρουμένης, ἐὰν πρῶτον δὲν ἐγνώριζε καλῶς ποῦ ἔμελλον νὰ διατεθῶσι τὰ χρήματά του. Ἑπομένως ἦτο ἐνήμερος τῶν καταχθονίων σκοπῶν της ἐναντίον τοῦ Ἔκαρτ, ἂν καὶ ὤμοσε φοβερὸν ὅρκον, ὅτι θὰ κρατήσῃ δι' ἑαυτὸν τὸ μυστικόν. Μόλις ὅμως ὁ Σκαλιόνι ἀνεχώρησε καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ βοηθήσῃ τὸν δυστυχῆ λοχαγόν, πρὸς ὃν ἀπ' ἀρχῆς ἔτρεφε μεγάλην συμπάθειαν, διότι, ναὶ μὲν εἶχεν ἀρχὴν ὅτι πάντοτε ὤφειλε νὰ ὠφελῆται, πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς ἰδιοτροπίας μιᾶς κομήσσης, οὐχ ἧττον ἔδιδε καὶ ἐνίοτε ἀκρόασιν εἰς τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του. Ὅθεν ἐθεώρησεν ὅτι ἐπέτυχε καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν νὰ σώσῃ τὸν Ἔκαρτ συμβουλεύων ἐπιδεξίως τὸν διοικητήν.

— Ναί! ναί! εἶπε μειδιῶν. Ἔ! ἐρωτοδουλιές· ἐξεύρετε αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἀναπόφευκτα, ὅταν κανεὶς διατρέχῃ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος. Ἔ! καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐπίσης νέοι, ἂς συγχωρήσωμεν λοιπὸν τὰ παρόμοια παραπτώματα, ἀλλά, ἐξοχώτατε, ἐδῶ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τούτου, ὁ ἐν λόγῳ Χάτβιλ διατρέχει κίνδυνον, καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ὅτι εἶνε σοβαρώτατος, διὰ τοῦτο, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ ἐκάμνατε διὰ τὸν λοχαγὸν αὐτόν—ὁ ὁποῖος, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, χαίρει τῆς εὐνοίας σας—θὰ ἦτο νὰ τὸν κρατήσεσε ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ἢ μᾶλλον διὰ τοῦ πρώτου παρουσιαζομένου πολεμικοῦ νὰ τὸν ἀποστείλετε εἰς Νεάπολιν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ γλυτόνει ἀπὸ τὸν αἱμοβόρον ἀρραβωνιστικὸν τῆς ἐρωμένης του· θαυμάσια ἔ, χά! χά!

— Εἴσθε πολὺ περισσότερον ἐπιτήδιος ἀφ' ὅ,τι σᾶς ἐνόμιζα, κύριε Λέρχε! ἀπήντησεν ὁ διοικητὴς εὐχαριστημένος. Ἡ κόμησσα τοῦ Σελλαμάρε πρό τινων ἡμερῶν μοὶ ὡμίλησε διὰ τὸν ἐν λόγῳ ἀξιωματικόν. Ἀναμφιβόλως αὐτὸς ὁ κύριος πρέπει πολὺ νὰ εὐνοῆται ἀπὸ τὰς κυρίας, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι πολὺ θὰ χαρῇ ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἀπομακρύνω πάντα κίνδυνον ἀπὸ τὸν προστατευόμενόν της.

Ἤδη ὅμως ἔφθασε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ δουκὸς νὰ μὴ εἴπῃ ὅσα ἐσκέπτετο καὶ ἐγνώριζε — διότι πολὺ καλὰ ἤξευρε τὰ αἰσθήματα τῆς κομήσσης πρὸς τὸν Ἔκαρτ· ἀκριβῶς δὲ τοῦτο δὲν τὸ ἔβλεπε πολὺ εὐχαρίστως ἀπό τινων ἡμερῶν, διότι καὶ αὐτός, ὡς βεβαίως ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε ἐφάνη, προσεπάθει νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς πολυθελγήτρου κομήσσης· ἑπομένως ἐσκέφθη, ὅτι τὸ καλλίτερον πρὸς τοῦτο μέσον ἦτο νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν ἀντίζηλόν του. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ προθυμία, μεθ' ἧς παρεδέχθη τὴν συμβουλὴν τοῦ Λέρχε. Ἀφ' ἑτέρου τοῦτο οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ δυσαρε-

στήσῃ ἐναντίον του τὴν κόμησσαν, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον ἐκεῖνο δὲν ἐλαμβάνετο ἢ διὰ νὰ σωθῇ «ὁ εὐνοούμενός της» ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο, ὅτε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν παρουσιάσθη εἰς τὴν κόμησσαν καὶ μετὰ χαρᾶς διηγήθη τοὺς σκοπούς του, ἐμειδίασε μὲν αὕτη εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ηὐχαρίστει, ἐνδομύχως ὅμως ἠσθάνετο μεγάλην ἀνησυχίαν· μὴ ὁ Σκαλιόνι ἐπρόδωσε τοὺς σκοπούς της, διότι τίνι τρόπῳ ἔμαθε τὸν κίνδυνον ὁ δούξ;

Εὐθὺς ὅμως ἠνόησε τὰ πάντα, ὅτε ὁ δούξ, θέλων περισσότερον νὰ τὴν κολακεύσῃ ἐπιδεικνύων τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτήν, τῇ ἔδειξε τὸ χαρτίον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἔμαθε τὰ κατὰ τὸν Ἔκαρτ.

Ἡ κόμησσα ὅμως μετεβλήθη αἰφνιδίως, αἴσθημα ἀλλόκοτον ἐτάραξε τοὺς διαλογισμούς της· διατί ἆρά γε νὰ μὴ ἐδοκίμαζε μίαν φορὰν ἔτι ἀφ' οὗ ἔμελλε τόσον ταχέως νὰ τὸν χάσῃ; Ἄχ, ἂς ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ τῆς καρδίας του τὴν εἰκόνα τῆς μισητῆς ἐκείνης ἀντεραστρίας της καὶ ἂς ἀπέθνησκε, διότι αὐτὴν περισσότερον ἐμίσει· ἤθελε καὶ αὐτὴν νὰ ἐκδικηθῇ, διότι ἦτο πολὺ εὐτυχεστέρα της, ἀφ' οὗ κατώρθωσε νὰ σαγηνεύσῃ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκεῖνον, ὅστις τῇ ἐδείκνυε τὴν φοβερὰν ἐκείνην ψυχρότητα. Καὶ ἔφριττεν ἀναλογιζομένη τοὺς σκληροὺς αὐτοῦ λόγους.

Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ μίαν ἔτι φοράν; Τίς οἶδε. Ἴσως ἐπετύγχανεν· ἐὰν αἴφνης αὐτὴ πρώτη τὸν καθίστα προσεκτικὸν διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε, καὶ διὰ μυρίων ἄλλων τρόπων τῷ ἀπεδείκνυε τὴν ἀγάπην της; Ὦ! ἂν τοῦτο κατώρθου, τότε βεβαίως θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ θὰ ἐλησμόνει ὅλας τὰς πικρίας, ἃς τῷ ἐπροξένησε καὶ τόσον μᾶλλον, καθόσον δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ σκεφθῇ αὐτός, Ἑλβετὸς ἀξιωματικός, τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου, τοῦ ὀχλαγωγοῦ τῆς Μεσσήνης!

Πάραυτα δὲ ἡ κόμησσα στραφεῖσα πρὸς τὸν δοῦκα μὲ τὸ μαγευτικώτερον τῶν μειδιαμάτων της, καὶ διὰ τοῦ ἑλκυστικωτέρου τόνου, εἶπεν:

— Ἀγαπητέ μοι δούξ, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, πρό τινων ἡμερῶν μοὶ ὑπεσχέθητε νὰ ἐκπληρώσετε μίαν παράκλησίν μου. Λοιπὸν τὴν ἐπαναλαμβάνω· πρὶν ἢ ἀπέλθῃ διὰ παντὸς ὁ νέος φίλος μας εἰς Νεάπολιν, ἐπιτρέψατέ του, ἢ μᾶλλον ἐπιτρέψατέ μοι, διότι ἐγὼ σᾶς τὸ ζητῶ, νὰ ἐγκαταλείψῃ μίαν εἰσέτι, ἀλλὰ μίαν μόνην φοράν, τὸ φρούριον, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὸν χορόν, τὸν ὁποῖον σκοπεύω μεθαύριον νὰ δώσω· ὦ, μὴ μοῦ, τὸ ἀρνηθῆτε, εἶσθε τόσον καλός.... θὰ κάμῃ, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς ἀποχαιρετισμούς του· ἐπὶ τέλους, διατί νὰ σᾶς τὸ κρύψω, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐννοήσατε τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν νέον· θέλω ἅπαξ ἔτι νὰ τὸν παρηγορήσω.

Πλήρης θελγήτρου ἔτεινεν αὐτῷ τὴν γαλακτώδη χεῖρά της· ὁ δούξ, μεθυσθεὶς προφανῶς ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶν πρὸς αὐτὸν ἐρωτοτροπιῶν τῆς κομήσσης, δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ ἀσπασθῇ πολλάκις καὶ μετὰ τρυφερότητος τὴν προταθεῖσαν χεῖρα.

— Τί νὰ σᾶς 'πῶ, κυρία κόμησσα, ἀπήντησε, γνωρίζετε ὅτι τίποτε δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἀρνηθῶ· ἀρκεῖ νὰ προέρχηται ἐκ μέρους σας, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ στέρξῃ ὁ Ἔκαρτ· τόσαι θλιβεραὶ σκέψεις τὸν βασανίζουν ὥστε ... μόνον ἰδιόχειρός σας ἐπιστολὴ ἠδύνατο νὰ τὸν καταπείσῃ· βλέπετε, φιλτάτη, πόσον προσπαθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· σᾶς δίδω συμβουλάς, διὰ τὰς ὁποίας βεβαίως ὁ καθεὶς θὰ ἐγέλα ὅταν ἐμάνθανε ὅτι προέρχονται ἐκ μέρους μου.

— Ὦ! σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, φίλτατε κόμη, σᾶς βεβαιῶ δὲ ὅτι γνωρίζω πολὺ καλὰ νὰ ἀμείβω τόσον τὴν ἀφοσίωσιν, ὅσον καὶ τὴν . . . Ἂς εἶνε, ἐντοσούτῳ θὰ δώσετε ὑμεῖς τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ;

— Ἀμέσως, θελκτικὴ Τερεζίνα, εἰπέτε μοι πότε θέλετε νὰ σᾶς τὴν δώσω καὶ σεῖς ἡ ἰδία νὰ τοῦ τὴν στείλετε!

Χωρὶς νὰ ἀπωλέσῃ καιρὸν ἡ κόμησσα ἐκάθησε πρὸ κομψοῦ γραφείου, ἔλαβε μυροβόλον χάρτην, φέροντα τὰ οἰκόσημά της, καὶ ἔγραψε μίαν τῶν γυναικείων ἐκείνων ἐπιστολῶν, τῶν συντόμων καὶ τόσον ἑλκυστικῶν διὰ τὰς ἐκφράσεις των, ὥστε λίαν σπανίως εὑρίσκεται ἀνδρικὴ καρδία, ἥτις νὰ δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸ περιεχόμενόν των.

Τῷ ἐξέφραζε τὴν μετάνοιάν της καὶ τὴν στενοχωρίαν, ἣν ὑπέφερεν ἕνεκα τῆς ἀπουσίας του, τὸν παρεκάλει πολὺ νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἐάν ποτε, ὡς ἐκ τοῦ νευρικοῦ χαρακτῆρός της, ἐλύπησε αὐτόν. Παρεπονεῖτο, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πράου δὲν τὴν ἐπεσκέφθη· μήπως ἐνόμισεν ὅτι ἦσαν ἐχθροί; Ὦ, αὐτὴ οὐδέποτε τὸ ἐσκέφθη, ἦτο καὶ θὰ ἔμενεν ἡ θερμοτέρα φίλη του διὰ παντός· εἶχεν ἑτοίμους τὰς ἀπόδειξεις πρὸς τοῦτο, ἔμελλε δὲ νὰ τὰς ἐπιδείξῃ αὐτῷ ἐὰν ἤρχετο μεθαύριον εἰς τὸν χορόν της, μετὰ παλμῶν δὲ θὰ τὸν περιέμενε. Περατώσασα τὴν ἐπιστολήν, ἀπετάθη πρὸς τὸν δοῦκα, ὅστις, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔθετε τὴν σφραγῖδά του ἐπὶ τῆς ἀδείας πρὸς ἔξοδον τοῦ Ἔκαρτ ἐκ τοῦ φρουρίου.

— Ὅσον δὲ ἀφορᾷ, κύριε δούξ, διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, θὰ φροντίσω ἐγώ· ὦ, μείνατε ἥσυχος διὰ τοῦτο· ἔπειτα τὸ μέγαρόν μου εὑρίσκεται παρὰ τὴν θάλασσαν, ἑπομένως θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ διὰ λέμβου· εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν φθάσῃ ἡ ἐκδίκησις τοῦ σικελοῦ ἀντεραστοῦ του. Λοιπόν, χαίρετε, ἀγαπητὲ δούξ!

Μείνασα μόνη ἡ Τερεζίνα ἐπὶ πολὺ ἔμεινε παρὰ τὸ παράθυρον σύννους· ἀντίθετα αἰσθήματα ἐπάλαιον ἐν τῇ καρδίᾳ της. Καὶ ἂν δὲν ἤρχετο; ἐσκέφθη, καὶ τὸ αἷμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Πάραυτα δὲ ἐδράξατο τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν σχήματι Σατύρου ἀργυροῦν κώδωνα καὶ ἔκρουσε βιαίως αὐτόν, πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα δὲ ὑπηρέτην·

— Νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ὁ ἀββᾶς, εἶπεν.

Ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν ἔμεινε πλησίον της ὁ Σκαλιόνι· συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως, ὅτε δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ·

— Ἐννόησες λοιπόν; τῷ εἶπεν· οἱ λεμβοῦχοι νὰ ἦναι τυχαῖοι, ἐὰν δὲ δὲν θελήσουν νὰ ἐκτελέσουν ἀμέσως ὅ,τι διατάξετε, τότε ὑποσχεθῆτε διπλᾶ· ἀλλὰ τὸ ὄνομά μου μὴ τὸ προφέρῃς, ἤκουσες;

ΙΖ'

Ἀσυμβίβαστος ὅλως ἐφαίνετο ἡ εὐθυμία, ἣν παρεῖχεν ἡ τρελλὴ Ἀπόκρεω, πρὸς τὰς σοβαρὰς περιστάσεις, ἃς διέτρεχεν ὁ λαὸς τῆς Μεσσήνης.

Ἕκαστος ἐφαίνετο ὅτι προσεπάθει διὰ τελευταίαν φοράν, πρὶν ἢ σημάνῃ ἔτι ἡ ὥρα τῆς σφαγῆς καὶ τῆς ἀναστατώσεως, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐθυμίαν καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἐξ ὅλης καρδίας. Πάντες ὅμως εἶχον λάβῃ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις· τὰ ποικιλόχροα δόμινα καὶ αἱ ἐκ ζωηρῶν χρωμάτων ἐνδυμασίαι ἔκρυπτον στίλβοντα ἐγχειρίδια καὶ πιστόλια, ἐκ τῶν ὀπῶν δὲ τῆς προσωπίδος ἔλαμπον φλογεροὶ ὀφθαλμοί. Εἰς τοὺς Ἑλβετοὺς ἀξιωματικοὺς ἀπηγορεύθη ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ φρουρίου, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν. Καὶ ἐντούτοις ἡ τρελλὴ Ἀπόκρεω δὲν ἔπαυε νὰ βασιλεύῃ μ' ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν της, εἰς τὰς ὁδούς, εἰς τὰς οἰκίας, παντοῦ τέλος. Τὴν νύκτα ἐξ ὅλων τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων ἠκούοντο οἱ κρότοι τοῦ χοροῦ καὶ ἡ μουσική, ἀναπόφευκτα συστατικὰ τῆς μεθυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπόκρεω.

Τὸ μέγαρον τῆς κομήσσης εἶχε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, μεταβληθῇ ἐπιδεξίως εἰς φανταστικὸν παλάτιον Νυμφῶν.

Περίφροντις ὁ ἀββᾶς ἐπεστάτει μετὰ τῶν τεχνητῶν εἰς τὴν τελευταίαν διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν καλλυντηρίων· παντοῦ ἐβασίλευε τὸ τρελλὸν σῆμα τῶν Ἀπόκρεω· πλούσιαι τράπεζαι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δεχθῶσι τὰ σπανιώτερα τῶν ἐδεσμάτων, πλαγίως δὲ εὑρίσκοντο παρατεταγμέναι φιάλαι περιέχουσαι τοὺς παλαιοτέρους οἴνους τῆς Ἰταλίας καὶ Ἱσπανίας.

Ἡ κόμησσα ἀδιακόπως ὑπέγραφε προσκλητήρια, ἅτινα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διηυθύνοντο πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν· μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε καὶ τὸ τοῦ γηραιοῦ μαρκησίου, ὅστις ἀσμένως ἐδέχθη αὐτό. Καὶ διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ διορθώσῃ δεόντως τὸν ψευτομαρκήσιον καὶ πρώην ἐπιστάτην του Ἰωσὴφ Ροῦσσο. Εἰς τοὺς παριστῶντας τὴν πρὸς τοὺς ἐλευθερόφρονας κλίσιν τοῦ μαρκησίου ἡ κόμησσα ἀπήντα:

— Ἔ! καὶ τί σᾶς μέλλει; μὴ φοβεῖσθε τίποτε· τὸ ἐναντίον μάλιστα, θὰ δοθῇ περίστασις νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἀποσπάσωμεν τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν ἀριστοκράτην ἀπὸ τὸ σκυλολόγι τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς λοιπῆς συντροφίας!

Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς δὲν διεσκέδαζεν ὀλιγώτερον. Ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας καὶ τἀνάπαλιν δὲν ἔπαυον νὰ διέρχωνται τὰς

ὁδοὺς ἄπειροι πρόσωπιδοφόροι, οἵτινες ἐπλήρουν αὐτὰς εὐθυμίας. Διεξήγοντο μεταξύ των τὰ εὐθυμώτερα παιγνίδια, οἱ δὲ μεταμφιεσμοὶ ἦσαν τόσον ἐπιτυχεῖς ὅσον καὶ ἀστεῖοι.

Ἦσαν ἐκεῖ ἀναμεμιγμένοι εἰς παραδοξότατα συμπλέγματα. Τροβατόροι καὶ λῃσταί· ἱππόται καὶ σάτυροι· καλόγηροι καὶ νύμφαι. Τὸ πᾶν εὑρίσκετο ἐν εὐθυμίᾳ, τὸν δὲ ἀέρα ἐπλήρου ἡ ζωηρότης καὶ ὁ τρελλὸς ἠχηρὸς γέλως, πρὸς δὲ καὶ ἡ λεπτὴ ἐκείνη εὐωδία τῶν ἴων καὶ λοιπῶν ἀνθέων τοῦ Φεβρουαρίου. Ἐκεῖ συνηντῶντο παλαιοὶ γνώριμοι καὶ ἐτέλουν τὰς κωμικωτέρας σκηνὰς ἀναγνωρίσεως· ἀλλοῦ πάλιν συνεκρούοντο, ἔλαμπον τὰ ξίφη εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἱππότῶν καὶ τὰ ἐγχειρίδια τῶν λῃστῶν καὶ ἕκαστος θὰ ἐφοβεῖτο περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συμπλοκῆς ἐὰν αὕτη δὲν ἀνελύετο ἐν μέσῳ ἠχηρῶν γελώτων καὶ διαρκῶν περιπτύξεων, ἃς μετὰ ταῦτα ἠκολούθει συνεχὴς χορὸς μετὰ παντὸς εἴδους μουσικῆς, ἐν ᾧ ἐπρώτευε πάντοτε ὁ ἐγχώριος ἀσκός.

Περὶ τὴν δείλην πρὸ πάντων ὁ θόρυβος καὶ ἡ εὐθυμία ἔφθασαν εἰς τὸ ἔπακρον.

Τὸ πᾶν συνωθεῖτο ἐπὶ τῆς κυρίας λεωφόρου τῆς διασχιζούσης τὴν πόλιν· ἐκεῖ οἱ μετημφιεσμένοι ἐπολλαπλασιάζοντο, ὑπῆρχε δὲ ἀδιάκοπος βοὴ καὶ διαπεραστικοί, ἀνυπόφοροι ἦχοι κραυγῶν, ᾀσμάτων καὶ γελώτων· πλῆθος ἀμέτρητον ἁμαξῶν καὶ ἱππέων συνωθεῖτο ἐπὶ τῆς μεγάλης ταύτης ὁδοῦ· αἱ ἅμαξαι τῶν ἀριστοκρατῶν, φέρουσαι κυρίας καὶ κυρίους, διὰ πολυτελῶν μελανῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «δόμινο» μετημφιεσμένων, ἔγεμον ἴων καὶ ἄλλων ἀνθέων διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἐπιβαίνοντες ἔτυπτον τοὺς ἄλλους ἐπωχουμένους καὶ τοὺς εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀριστοκρατικὰ μέγαρα θεωμένους.

[Ἕπεται συνέχεια]. Α. Δ. Χ.

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Ἐπεισόδιον τοῦ Γαλλο-Γερμανικοῦ πολέμου.

—

Οἱ Γάλλοι, ἡττηθέντες, εὑρίσκοντο ἤδη εἰς εἰκοσάωρον ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀπόστασιν, ὑποχωροῦντες πρὸς τὴν Chalons. Ἡ ἡττηθεῖσα στρατιὰ εἶχεν ἤδη διαβῆ τὸν Μεῦσιν καὶ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλλίων, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, αἱ γέφυραι εἶχον καταστραφῆ, ἵνα ἐμποδίσωσι τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ὄντως, ἡ πορεία τῶν Γερμανῶν ἀνεχαιτίζετο, ἀλλὰ συγχρόνως οἱ δυστυχεῖς Γάλλοι στρατιῶται, οἵτινες, εἴτε εἶχον πληγωθῆ ἐν ταῖς μάχαις, εἴτε, μετὰ τὴν ἧττάν των, εἶχον διασκορπισθῆ ἐκ τῶν τάξεών των, θ' ἀπέθνησκον, διότι ἡ μόνη σωτηρίας ὁδός, ὁ ποταμός, εἶχε καταστῆ ἀδιάβατος, ὡς ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν γεφυρῶν.

Ἡ νὺξ ἐπήρχετο. Σιωπηλαὶ σκιαὶ ἐφαίνοντο ἔνθεν κἀκεῖθεν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὅμιλός τις, μετὰ σημείων μανιώδους ἀπελπισίας, ἔστη πρὸ τῶν ἐρειπίων γεφύρας, ἧς τὸ ἓν μόνον τόξον διετηρεῖτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ. Αἱ ὧραι παρήρχοντο καὶ αἱ σκιαὶ ἐπληθύνοντο, οἱ δὲ ὅμιλοι καθίσταντο συμπαγέστεροι, στρατιῶται δὲ ἀπάντων τῶν σωμάτων, πλανώμενα λείψανα τῆς ἀπολεσθείσης μάχης, βαθμηδὸν προσήρχοντο. Φωναὶ καὶ στεναγμοὶ ἤρξαντο νὰ ταράττωσι τὴν βαθεῖαν νυκτερινὴν σιγήν. Τινὲς ἐπεχείρησαν νὰ διαβῶσι τὸν ποταμὸν ἐπὶ ξύλων, ἄλλοι δὲ ἀνύψουν τοὺς βραχίονας προτείνοντες ἐν τῇ ἀγωνίᾳ των τὰς πυγμάς, ὅπως μετ' ὀλίγον ὑποταχθῶσι καρτερικῶς εἰς τὸ πεπρωμένον των.

— Διατί νὰ μὴ χαθῶμεν εἰς τὴν μάχην τὸ πρωΐ; ἀνεφώνουν.

Πυρὰ ἀνήφθη καὶ περὶ αὐτὴν συνηθροίσθησαν πάντες, οἱ πληγωμένοι ἐσύρθησαν ὅσον πλησιέστερον ἠδύναντο καὶ περὶ αὐτοὺς οἱ λοιποὶ ἀπετέλεσαν εὐρὺ κύκλον. Αἴφνης ἰσχυρὰ φωνὴ ἐτάραξε τὴν ἐπικρατοῦσαν λυπηρὰν σιγήν.

— Εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ λευγῶν ὑπῆρχεν ἡ γέφυρα «Pont de la Fourche», ἴσως αὐτὴ νὰ μὴ κατεστράφη· πηγαίνωμεν νὰ ἴδωμεν.

Ὁ ὁμιλήσας ἦτο ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ὅστις, παρὰ τὴν πυρὰν ἱστάμενος, ἐξήταζε χάρτην, ὃν μόλις εἶχε ἐκτυλίξει, ὁ δὲ δάκτυλός του ἐδείκνυεν ἐπὶ τοῦ χάρτου σημεῖόν τι, ἐν ᾧ ἦτο γεγραμμένον: «Pont de la Fourche». Διάφοροι ἀξιωματικοὶ συνηθροίσθησαν περὶ τὸν ὁμιλήσαντα καὶ βραχεῖα συνδιάλεξις ἐγένετο, μεθ' ἣν ἤρξαντο φωνάζοντες:

— Πηγαίνομεν. Ἐμπρός.

Πολλοὶ ἀνηγέρθησαν, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ πολλαὶ οἰμωγαὶ ἠκούσθησαν προερχόμεναι παρὰ τῶν πληγωμένων, οἵτινες δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσωσι καὶ ἐφοβοῦντο μήπως ἐγκαταλειφθῶσιν.

— Ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγός, ἠρώτησέ τις.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀντήλλαξαν ἐρωτηματικὸν βλέμμα καὶ εἶτα, ἀνυψοῦντες τὰ πηλίκιά των, ἐχαιρέτισαν σιωπηλῶς τὸν ἐρωτήσαντα, ὅστις ἦτο ὑψηλόσωμος συνταγματάρχης τῶν Δραγόνων, ἔτι ὑψηλότερος φαινόμενος ὡς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν ποδήρους στρατιωτικοῦ μανδύου καὶ ὁ μόνος ἐπιζήσας ἀνώτερος ἀξιωματικός.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι, εἶπεν, ὅλοι οἱ ἔφιπποι νὰ παραχωρήσωσι τοὺς ἵππους των εἰς τοὺς πληγωμένους· σβύσατε τὴν φωτιὰν καὶ μάρς!

Καὶ δίδων τὸ παράδειγμα, καίτοι ἔφερε πληγὴν εἰς τὸ μέτωπον, ἀφίππευσε πρῶτος αὐτὸς καὶ θέσας ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἕνα στρατιώτην κυνηγόν, οὗτινος ὁ μηρὸς εἶχε συντριβῆ ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου, ἐτέθη εἶτα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ σώματος, ὅπερ ἐν τῇ νυκτερινῇ πορείᾳ προσωμοίαζε πρὸς σωρείαν φαντασμάτων. Ἡ πορεία των ἦτο βραδεῖα, διότι δὲν ὑπῆρχον ἀρκετοὶ ἵπποι ἵνα μεταφέρωσι τοὺς πληγωμένους πάντας, καὶ οἱ ἐλαφρότερον πληγωμένοι ὑποχρεοῦντο νὰ βαδίζωσιν ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν συστρατιωτῶν των.

Ἡ ὠχρὰ πανσέληνος ἐφώτιζε τὴν ὁδόν, ἣν ὤφειλον νὰ διατρέξωσιν. Ὀκτὼ λεῦγαι! Ἁπλοῦν παίγνιον διὰ στρατιώτας μόλις ἐξερχομένους ἐν ὡραίᾳ ἡμέρᾳ ἐκ τοῦ στρατοπέδου των, ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι φυγάδες, οἵτινες ἦσαν κεκμηκότες καὶ αἱμόφυρτοι, ἀνὰ πᾶν βῆμα ὑφίσταντο μαρτύριον, ἐνόμιζον δὲ ὅτι τὸ τέρμα τῆς πορείας των ἀπεμακρύνετο καθ' ὅσον αὐτοὶ προυχώρουν. Τινές, ἵνα δυνηθῶσι νὰ προχωρήσωσιν, ἔρριψαν καὶ τὸν ἀπομείναντα αὐτοῖς ὁπλισμὸν καὶ ἔβαινον μὲ ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους κλονιζόμενοι ἀνὰ πᾶν βῆμα ὡς οἰνοβαρεῖς.

Μικρὰ ταραχὴ ἀκουσθεῖσα εἰς τὰ πέριξ ἐνέσπειρε πανικὸν εἰς τὰς τάξεις καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἔστη ἵνα καλῶς ἀκροασθῆ, καθότι ἐπῆλθεν ὁ φόβος μήπως περιεκυκλοῦντο ὑπὸ κατασκόπων, καταδιωκόμενοι ἤδη ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ζουάβοι τινές, μὲ τὸ ὅπλον τεταμένον, μετέβησαν πρὸς ἀνίχνευσιν. Ὁ θόρυβος κατέπαυσε πρὸς καιρόν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἤρχισεν. Εἶχον ἤδη ἐπὶ ἑξάωρον βαδίσει καὶ ἡ ἡμέρα ἤρξατο ἀνατέλλουσα.

Ἐφ' ὅσον τὸ φῶς ηὔξανεν, ἡ ἀθλιότης τῶν φυγάδων, ἣν ἡ νὺξ εἶχεν ἀποκρύψει, ἐγένετο μᾶλλον καταφανής. Ράκη πλήρη αἵματος καὶ βορβόρου ἀντὶ στολῶν περιέβαλον τοὺς πλείστους καὶ πάντες ἔτρεμον ὑπὸ τὸ διαπεραστικὸν ψῦχος τῆς πρωΐας. Αἴφνης ὁ ἀρχηγὸς ἀνέκραξεν:

— Ἄλτ, πλὴν τόσον σοβαρῶς ὥστε τρόμος κατέλαβε πάντας.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐφαίνοντο ἴχνη καταστραφείσης γεφύρας, μαρτυροῦντα ποῦ ὑπῆρξέ ποτε ἡ «Pont de la Fourche». Ἄγριαι κραυγαὶ ἀπελπισίας διέφυγον τὰ στήθη τινῶν, ἐνῷ ἕτεροι, ρίπτοντες τὰ ὅπλα των εἰς τὸν ποταμόν, ἵσταντο σιωπηλοί, περιμένοντες τὸν θάνατον. Οἱ ἀξιωματικοί, συναθροισθέντες ἐν ἰδιαιτέρῳ ὁμίλῳ, συνεσκέπτοντο, πλὴν οὐδὲν μέσον σωτηρίας ἀνεύρισκον.

Ἡ ἀπελπισία τοσοῦτον κατέλαβε τοὺς στρατιώτας, ὥστε πλεῖστοι, ἐκδυόμενοι, ἐρρίπτοντο εἰς τὸν ποταμὸν προσπαθοῦντες, πλὴν ματαίως, εἴτε νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, εἴτε ν' ἀπαλλαχθῶσι ταχύτερον τῶν βασάνων των. Εἰς μάτην οἱ ἀξιωματικοὶ προσεπάθουν νὰ τοὺς ἐμποδίσωσιν· ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ πλείονες τῶν ἑκατὸν εἶχον ἀπωλεσθῆ. Διαρκούσης τότε τῆς φρικτῆς ταύτης ἑκατόμβης ἐνεφανίσθη τρέχων γέρων χωρικός, ὁμοιάζων μᾶλλον πρὸς ἄγριον θηρίον, ὅστις, δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του ἀνέκραξε:

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ὑπάρχει ἕνα πέραμα.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπενήργησαν μαγικῶς, καὶ ἡ ἀπελπισία ὑπεχώρησε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐλπίδα. Περιεκύκλωσαν πάντες τὸν χωρικόν, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τὸν ἠρώτησεν:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Εἶμαι ἐντόπιος.

— Λοιπόν, σὺ μᾶς ἀκολουθοῦσες πρὸ ὀλίγου καὶ ἐνομίσαμεν ὅτι καταδιωκόμεθα;

— Μάλιστα.

— Ποῦ εἶνε τὸ πέραμα;

— Ἐπάνω κάτω εἶνε μία λεύγα δρόμος, ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἤλθατε.

— Ἐγνώριζες ὅτι ἡ γέφυρα εἶχε καταστραφῆ;

— Μάλιστα.

— Διατί λοιπὸν μᾶς ἀφῆκες νὰ κάμωμεν ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμον, χωρὶς αἰτίαν;

— Διὰ τὴν σωτηρίαν σας.

— Πῶς;

Ὁ χωρικὸς μειδιάσας ἐξηκολούθησεν:

— Σᾶς πῆραν τὸ κατόπιν τώρα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὥραις τὸ πολὺ τὸ Γερμανικὸν ἱππικὸν θὰ σᾶς προφθάσει. Ἂν ἐσταματούσατε ἀποτόμως εἰς ἐκεῖνο τὸ πέραμα, οἱ ἐχθροὶ θὰ σᾶς ἀνεκάλυπτον καὶ ἀμέσως θὰ ἐσυλλογίζοντο ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπεράσατε τὸ ποτάμι καὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸ περάσουν. Νά, διατὶ ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ προχωρήσετε. Τώρα ἠμπορεῖτε χωρὶς φόβον νὰ ξαναγυρίσετε εἰς τὸ πέραμα, διότι οἱ Γερμανοί, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, θ' ἀπατηθοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ στρατήγημα.

— Ἔχεις δίκαιον, πατριῶτα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. — Μεταβολή!

Ἐν διαστήματι ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ὥρας οἱ φυγάδες εἶχον διαβῆ τὸν Μεῦσιν καὶ ἔφθασαν πρὸ τῶν προχωμάτων τῆς ἀντίπεραν ὄχθης. Τελευταῖος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ποταμὸν ὁ συνταγματάρχης.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν χωρικόν.

Ὁ γέρων χαιρετίσας τοὺς φυγάδας ἔσπευδε παρὰ τὰς χλοερὰς ὄχθας τοῦ Μεύσιδος, ἵνα κρυβῇ, ἀλλ' αἴφνης δύω ἀποσπάσματα Οὐλάνων διέκοψαν αὐτῷ τὴν πορείαν καὶ συλλαβόντες αὐτὸν τὸν ὡδήγησαν πρὸ τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν. Ἀλλ' ὁ χωρικὸς προσεποιεῖτο ἤδη τὸν βωβὸν ἐκφράζων διὰ σημείων ὅτι οὐδὲν ἐννόει, ὅτι οὐδένα εἶδε καὶ ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν, ἐκραύγασε λοχαγός τις. Ἐμπρὸς καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ λύσῃ τὴν γλῶσσάν του, ὅταν φθάσῃ ἡ κατάλληλος στιγμή.

Καὶ οὕτω μυκτηριζόμενος καὶ δερόμενος ὁ δυστυχὴς γέρων ἠναγκάσθη νὰ τρέχῃ πρὸ τῶν Γερμανῶν ἱππέων. Ἐνίοτε μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ ἔπιπτε κατὰ γῆς καὶ τότε ἐκέντων αὐτὸν διὰ τῶν λογχῶν των ἀνακράζοντες σατυρικῶς:

— Πήδα, Γάλλε.

Τέλος αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἐξέλιπον καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ καταβαλὼν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, διότι εὑρίσκοντο πρὸ τοῦ περάματος. Ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ, καὶ εἶτα ἔπεσε πελιδνὸς καὶ ἀναίσθητος κατὰ γῆς. Ἤδη οἱ Γερμανοὶ εἶχον φθάσει εἰς τὸ μέρος ἐν ᾧ ὑπῆρχέ ποτε ἡ γέφυρα «Pont de la Fourche», ἐνῷ τὰ ἴχνη, ἅτινα ἠκολούθουν, ἔπαυον αἰφνιδίως, ὡσεὶ οἱ Γάλλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ ὕδωρ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἔκπληκτοι ἔστησαν οἱ Γερμανοί· τέλος ἀξιωματικός τις ἀνεφώνησεν:

— Μᾶς ἠπάτησαν· θὰ ἔκαμον κανὲν στρατήγημα. Θὰ ἐπέστρεψαν ὀπίσω. Ἄς ἐπιστρέψωμεν.

Ἕτερος ὅμως παρετήρησεν ὅτι οὐδὲν ἠδύναντο πλέον ν' ἀνακαλύψωσιν ἐκ τῶν ἰχνῶν, διότι εἶχον ἐξαλειφθῆ ὡς ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῶν διαβάσεως τοῦ ἱππικοῦ των καὶ ἕτερος ἐξέφρασε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ γέρων αἰχμάλωτος θὰ ἐγνώριζε ποῦ ὑπῆρχε τὸ πέραμα, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις ἀντέταξε βαθυτάτην σιγήν.

— Τώρα θὰ ἴδωμεν μὲ ἄλλον τρόπον, εἶπεν ὁ ἀρχηγός. Ἐμπρὸς εἰς τὸ ποτάμι, κτῆνος.

Καὶ ἠνάγκασαν τὸν χωρικὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ποταμόν, ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸ βάθος αὐτοῦ.

Βαθμηδὸν τὸ ὕδωρ ἀνήρχετο μέχρι τῶν γονάτων τοῦ γέροντος, εἶτα μέχρι τῆς ὀσφύος· ἤδη εἶχε φθάσει μέχρι τῶν ὤμων του, ἐκεῖνος ὅμως ἐξηκολούθει προχωρῶν.

— Μεταβολή, ἐκραύγασε πρὸς αὐτὸν ὁ ἀρχηγός. Δὲν ὑπάρχει πέραμα ἐκεῖ.

Οὕτω οἱ Γερμανοὶ ἐξηκολούθησαν ἐπαναλαμβάνοντες τὸ πείραμα ἀνὰ ἑκατὸν μέτρα.

Καὶ πάλιν ἔφθασαν πρὸ τοῦ περάματος! Ὁ δυστυχὴς γέρων, βεβρεγμένος, τρέμων καὶ αἱμόφυρτος, ἔβαινε παρὰ τὴν ὄχθην.

Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ὑπ' αὐτοῦ σωθέντες, μόλις εἶχον βαδίσει τρεῖς λεύγας!

— Εἰς τὸ νερό! διετάχθη καὶ πάλιν.

Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ; ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ. Καθ' ὅσον προυχώρει ἵστατο, ἵνα νομίζωσιν οἱ Γερμανοὶ ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο βαθύτερος, πρὸς τοῦτο δὲ ἐχαμήλωνε τοσοῦτον, ὥστε τὸ ὕδωρ ἔφθασε μέχρι τῶν ὤμων του. Στραφεὶς ἔρριψε βλέμμα ἱκετευτικὸν πρὸς τοὺς ἐχθρούς του, ἀλλ' οὗτοι ἀμειλίκτως ἐκραύγαζον:

— Ἐμπρός.

Ἔτι μᾶλλον χαμηλόνων ὁ δυστυχὴς γέρων προυχώρει.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, τῷ ἐκραύγαζον καὶ πάλιν μανιώδεις οἱ Γερμανοί.

Ἐξηκολούθησε προχωρῶν ἕως ὅτου τὸ ὕδωρ τὸν ἐκάλυψεν ἐντελῶς· καὶ ἐνῷ ἠδύνατο νὰ σωθῇ ἀνορθούμενος, προυτίμησε νὰ πνιγῇ καὶ σώσῃ οὕτω τοὺς Γάλλους συμπατριώτας του. Διὰ τελευταίου βλέμματος παρετήρησε τὴν γῆν, τὸν ἥλιον, τὸν κόσμον τέλος, ὃν ἐγκατέλιπε καὶ εἶτα ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἡ χαρὰ τῶν Γερμανῶν κατεστάλη πάραυτα, ὁ δ' ἀρχηγὸς περίλυπος ἀνέκραξεν:

— Δὲν ἀνεκαλύψαμεν ἀκόμη τὸ πέραμα καὶ ἐχάσαμεν καὶ τὸν ὁδηγόν μας.

Οἱ Γερμανοί, ἐκ νέου ἀπατηθέντες, ἐξηκολούθησαν τὴν ματαίαν πορείαν των, ἐνῷ τὰ ὕδατα τοῦ Μεύσιδος μετέφερον σιωπηλὰ τὸ πτῶμα τοῦ χωρικοῦ, ὅστις διὰ τοῦ ἡρωικοῦ αὐτοῦ θανάτου ἀπέδωσε τὴν σωτηρίαν τόσων ἀνδρῶν, ἐκπληρώσας οὕτω τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκόν του.

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ «Tit-Bits»].

ACHILLE

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῖ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐξεδόθη τὸ Α' τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ, οὗτινος ἀγγελία διενεμήθη πρό τινος τοῖς συνδρομηταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὸ Α' τεῦχος περιέχει: Τὸν *Ἀθηναῖον Χρυσοθήραν*, διήγημα τοῦ κ. Μιχαὴλ Μητσάκη αὐτοτελές· καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ *Νικόλα Σιγαλοῦ*, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέαι, ἑξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέαι.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς *Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης*, ὡς καὶ τινα ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἕκαστον τεῦχος.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς *Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης*, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιαναγνώστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθέν.

Τοῦ διασήμου ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς **Ε. Στάνλεϋ**, οὗ τὸ ὄνομα ἀπὸ ἐτῶν πληροῖ θορύβου τὸν κόσμον

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Σύγγραμμα πλῆρες περιγραφῶν τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀγρίων λαῶν, οὓς ἐπεσκέφθη, μεταφρασθὲν ὑπὸ *Γεωργίου Ἀδρακτά*.

Ἐκδίδοται ἐν καλλιτεχνικῷ τόμῳ συγκειμένῳ ἐκ 18 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα μέγα ὄγδοον.

Ἕκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται δρ. 3 καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 4.

MAGAZINE ILLUSTRÉ
DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν).

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιοῦ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπασαν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὀκᾶν.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμάσιος *τονικοθρεπτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου*, καθὼς καὶ τοῦ *Εὐκαλύπτου* ὁ πεφημισμένος *ἀντιπυρετικὸς* καὶ *Κολόμβου*, ὁ μόνος φημιζόμενος κατὰ τῆς *διαρροίας*. Ἀπόδειξις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὑρισκόμεναι συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἰατρῶν.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου ἀριθ.* 10.